

СИМО БОЗАЛО

НЕЈАСНО

МАТИЧНА БИБЛИОТЕКА
ИСТОЧНО САРАЈЕВО, 2009.

У име предговора

У свануће моје треће збирке поезије НЕЈАСНО, свану ми објава, и би ми ЈАСНО, да сам, са своје три књиге поезије: „Суноврати“, „Некада неком“ и „Нејасно“, постао „велики пјесник“ по Дучићевом обрасцу, форми и кодексу, а то је да сам и ја, у свом пјесничком стилу, казао истине о трима највећим и најфаталнијим мотивима живота и умјетности: о Богу, о Љубави, и о Смрти.

У пјесмама о Богу дао сам израз ономе чиме је човјекова душа везана за природу и њене тајне.

У пјесмама о Љубави, казао сам оно што нас везује за ствари и бића у једној неизвјесној Љепоти атракције и снаге.

И најзад, у пјесмама о Смрти казао сам све слутње о коначном циљу и сву горчину неизвјесности на нашем проласку кроз мистерије живота, па чак и, доживио и извршење страха трагичним губитком вољеног сина Александра, од чега сам се највише плашио и стрепио.

Ова моја збирка НЕЈАСНО је „моја вјечна борба духа са материјом”, „вјечна борба моје мисли с’ мојом ријечи...”, како то Дучић каже.

И ако сам непрестано изложен пријетњи бирократских сила којима не могу докучити изворни мотив...?, постојим са утврђеном и пробуђеном савјести, која је још више оживљена и оснажена.

И теби читаоче, ове збирке, желим да нађеш крајњи смисао у вјечности и у времену, један, виши смисао пролазног живота.

Источно Сарајево, 2009.

*Аутор
Симо Бозало*

„Пјесници, не пјевајмо никад
Живот само једног мјеста.
Ни цвијет само једног врта.
Нека наша буду сва мјеста
И сви вртови.“

Свечовјечанска

драма

Од почетка

до краја

Има

чин над чином

Коло

над колима

Лик

над ликом

Боље

од бољега

Има под водом,

на земљи

Има радости моја!!

*Серафим Саровски, велики руски
светитељ и тајновидац (1832)*

И кад на харфи мисли
Угасе се жице
Ја се срећи спремам
Пљунути у лице

ПОТПАЛУБЉЕ

Позорница
Свануће,
Улица
Пролазници
Кафана
Лудница !

О...
Животе
Животињо
Живота ми
Живота ме
Кошта...

НЕЈАСНО

Са прецима,

Са потомцима,

У свитање зора

НЕЈАСНО

Мријет се мора...

НЕЈАСНО

Кад живот протече

НЕЈАСНА

Смртна вече

Громови кад грме

НЕЈАСНЕ

Животне олује

НЕЈАСНО

Од Христовога гроба

НЕЈАСНО

Од смртног доба

НЕЈАСНО...

Господње, 2005. године

ЕПИТАФ СРПСКИМ ВИТЕЗОВИМА

Догорјесте, ево, к'о свијеће
На уснама вјечито питање...

Вама гордим, до Бога поносним
Надолази небеско свитање...

МАНИТО ВРИЈЕМЕ

I

У манитом времену
Манит манитог срео
У манитом времену
Манит манитом реко
У манитом времену
Манит манита стеко

II

У манитом времену
Манит ја, манит ти...
Манити сви

III

У манитом времену
Манит се од манита родио
У манитом времену
Манит се од манита ородио

IV

У манитом времену
Манит се манитом молио
Манит од манита оболио

V

У манитом времену
Манит манитом говорио...
У манитом времену
Паметан се од манита ослободио.

Господње, 2008. године

СЕБИ ИЗ ДАЛЕКА

Чујем да често пићем се тјечиш
Све ти је исто, нема модрих зора
Убићеш се, у то сам сигуран
Ил код „Свете“ или код „Три бора“

Немаш никог, већ ти стара мајка
А вријеме тако брзо мину
И не тугуј, знаш шта би са Рајка
Он у вјечну утону тишину

Знам да сањаш цвијеће и ливаде
Шуме, луге и бистре потоке
Можда пијан рецитујеш пјесме
Или трунеш у тами Отоке

Ти си мог'о, као Петров Ного
И ко Настић, све препреке прећи
Иза тебе неће остат много
Ти си реко што си имо рећи

Сарајево, 1974. године

НА КОНЦУ – КОНЦА

Отесте од убогих,
Гладних
Шта ће њима...?
Вама треба

Узесте, напунисте
Превршисте,
Ољагасте...
Вама треба

Пограбисте
И још вам треба,
Усуд вас прати
На концу – конца
Неће вам требати...

„ОН“ ?

Ено га,
Нек' иде
„До врага“ .
Нит' се може
С њим
Нити без њега
Опет...

Ено га !

Јули, 2007.године

АМНЕЗИЈА

Опет синоћ
Нас тројица,
Код Зуровца
И он с' нама
Вино пили
У потаји,
Бесједили...

Брада му је
Већ бијела,
Пожутјела
Мудрост збори
Слушамо га
Нас тројица
Зора, руди
Он говори
Нашу „пјесму“
Код Зуровца

2003. година

Појашићење:

Душан Зуровац, познати професор
и ноћобдија мостарских
и сарајевских биртија – напојница;
Биртија је мала чађава кафана.

Колико туге,
Молитве,
Ријечи...
Све празнина...
Ништа
Не лијечи

Све стало
У болу, бола
Вапаји
У небесима
Варке живота
Крај у крају
Људска Голгота

Сарајево, 2007.

СТРАНПУТИЦА

Док се једни трпају у жице
Друге грије сунце немилице

Недају ти себи нит свом претку
Тјерају те новоме поретку

Чека јама у чељусти двери
Све је ништа по њиховој мјери

Тјерају ме да пљујем на претка,
И да лажем на рођеног брата,
За добробит новог поретка
За добробит нашег СУНОВРАТА

Тјерају нас...!

Застали смо на путу ка претку
Никуд назад, нит новом поретку.

Прилог уз пјесму ЕВО НЕ ПОСТОЈИМ

Пријатељу,
чини ми задовољство да ова моја три стиха
ЕВО НЕ ПОСТОЈИМ поклоним Завичајном
клубу Калиновик, кога сам (завичај), нажа-
лост, изгубио вашом суданијом и пресудом,
односно једним потезом пера, дежурних и
моћних пјесника београдских теразија и
Теразијске чесме, поријеклом из вашег (мог!?)
завичаја.

Још крајем, давних, седамдесетих година,
Рајко Петров Ного, написа:

„Јеси ли жив, јер само једна ноћ, та ноћ, ти
више ниси ти, ти више ниси жив...”

Тако и теби који будеш читао ово “је си ли ми
жив”!!!

*Срдачно,
Симо Бозало, пјесник,
члан Удружења књижевника Републике Српске*

*Посвета:
Завичајном клубу Калиновика*

ЕВО НЕ ПОСТОЈИМ!

Не спомињите ме у завичају
Ја на то немам права...
Објава стиже, нисам ни рођен
По Ђогу, Ногу и вама

Не спомињите пјесме моје
Ја на њих немам права
Вашом пресудом на Петровдан
Остадох и без завичаја

Не спомињите пјесме моје
На Петровдан идућег љета
Пресуда!
Избрисан из завичаја
Ја и пјесма, што вам смета.

*У Источном Сарајеву,
на Петровдан, Господње, 2008. године*

ПЈЕСНИКУ

Испјево си стихове и риме
Опјевао земаљску љепоту
Никад' ниси опјев'о пјесниче
Своју тугу и људску топлоту

Хиљаде си стихова дарив'о
Љепотицама у своме времену...
Улазио у душе беспућа
Догорјев'о к'о смртна свијећа

Писао си, ништа не написа
Што би новим учинило свијет
Уморан си од свега земаљскога
Шта је ово? Је ли дошло мријет'

Сад остављам стихове и риме
Испјеване животу и срећи
Могао сам, могао сам лакше
Све Голготе и препреке прећи

Могао сам...

У Букурешту, Господње, 2005.

Можда је све са сновима
 прошло
Овоземаљско и небеско
 Сутра
Можда су стварност
 или су јава
Ова модра букурешка јутра.

9. мај 2005. године

ЛАКО

Мени је вјерујте лако
На пањ главу ставити целату...

А вама нека буде
Тако и тако...

Мени је вјерујте лако...

МОСТАР

Је л' Шантић устао из гроба,
Те с Емином сокацима хода
Које ли је у Мостару доба

Је л' Неретва пресушила вода,
Звоне ли нам са олтара звона
Је л' Мостар ост'о без Мостара.

У Мостару, августа 2000. године

СТИД

У несрећама се окућисте
У болу се развеселисте
Љагу на сужње навалисте
Без образа се обезобразисте
Бруком се овјековјечисте
Како вас није стид...

Кукали за душманима

Господње, 2002. године

ОДЛАЗАК

Опет сам на Тргу броја 5
Около мене тужно је све
Ја, трг и цио свијет

Пролазе трамваји
Пролази свијет
Никад је више срести нећу
На овом Тргу броја 5

Ја морам даље, даље у свијет
Заувјек остају град, ја, Трг и она
Она са броја 5.

Априла, Господње 1992.

ПЛОТ

Отац ме учио
Да плетем плот

Ја без воље
Његов ”скот”
Оштрио коље
Плео плот

Плео плот, плео на косо...
„Скоте“, од руке твоје
Не иде пос’о

Отац ме учио
Да плетем плот...

ВЕЛИМИРУ ВЕЉИ МИЛОШЕВИЋУ

(пјеснику из ратног Сарајева)

Зар и Ти на мајку

И оца...

Лати се коца...

О чему пјеваш

Никад непјевао

О којим „одозго“-

И ко те „туче“ ...

Е... Вељо брате

Несретно ”кумче”

Све је твоје било

Само до јуче

Нисмо ми Вељо

”Они из шуме што пуцају

са брда, сада” ...

То су браћа и сестре твојих

„Небеских винограда“

На браћу за
Ракију...
Несретни сине...
Од твога стиха
Највише се гине

Ратне, 1994. Срп. Сарајево

ПРИЈАТЕЉУ

Попиј и ти отров, попио сам и ја
Нек заболи тебе, што забоље мене
Синоћ сам, пријатељу, отровао себе
Сутра ће пријатељи, отровати тебе

Проплакаће твоја отрована душа
Зајецаће болно артерије, вене
Јер нико те неће схватит' пријатељу
У животу никад ниси спозно мене

САРАЈЕВСКО СЈЕЋАЊЕ

Много пута ишао сам пјешке
С Башчаршије до својега стана
Носише ме те ноге витешке
Болног срца и крвавих рана

Често пута ишао сам пјешке...

ДУЧИЋУ

Некада давно, данас и сутра
Свитају твоја Требињска јутра

Давно некада, данас и јуче
С Црквине звоно неуморно туче

У давној прошлости, сада и јуче...
Опет се сретосмо вјечити пјеснице

Требиње, љета Господњег 2002.

ТАЈКУНИ

Напунисте
Своју „наду“
С' мишевима
У нераду

Ваша „нада“
Пуна плода
Отетога
Туђег рада

Напунисте
Своју наду
С' глодарима
У нераду

Појашњење:

„нада“ је рупа, зимско склониште мишева.

ПОГЛЕД

Ви гледате кроз прозор,
Ја кроз Дараданеле
И Отранска врата...

Ви ме не разумијете...
Ја вас схватам.

ЗАГОРЈЕ

С' Околишта
Преко Гвозна
Про Лукавца,
Преко Штавња
Про Лелије,
Урден дола,
Преко Вратла
И Борија
До Пољица

Загорје се
Ородило,
Угњездило,
Омеђило...
Надгледа га
Трескавица

ЕПИТАФ

На моме гробу, намјерниче,
Чека те хладна стијена
Само ћеш чути,
Вријеме промиче
А стихова и мене нема

ХЕРЦЕГОВИНО

О, Дучићу, Шантићу, Ђоровићу
Херцеговино моја
Ђого, Ного, Настићу
Могло се и више...

Ко ће нам Херцеговину да залијева
Ко да јој пјесме пише

Херцеговино моја,
Уњедри синове свога огњишта
Нама не треба много
Теби не треба ништа

Кишом си сплакана,
Огњем и сунцем спаљена
Ко ли ће теби пјесме да пише
Кад твоје дјецe не буде више...

Херцеговино моја,
Уњедри синове у своје омеђине...

НЕКАДА НЕКОМ

И моје прође с вихором времена
Подне ми живота на заласку дријема
И згасну чежња, осмјех и кајање
А сутра још једног пјесника нема

Можда ће неко изрећи стих
Сјетан и болан у тренутку томе
Можда ће неко, некада неком
Говорити пјесму о животу моме

Можда ће неко, некада неком...

Ј...А

Јеби га
Нема ничега више
Нова се пјесма пише

У животу све се брише
Теже се дише,
Јеби га

Планета умире
И ништа више,
Јеби га...

ИСПОЧЕТКА

Спушта сте ме
У гроб хладни
Ево равно
Триста пута
И опет сам
Васкрснуо,
Ево душе
Рајем лута...

24.1.2006. године

ВИР

Оштрога погледа

Срушене душе

У провалију живота падам

Мисли се моје поново руше...

Још само пићем могу да владам

КРАЈ

Ево ме на крају
Краја нич'и

Желио сам само
На себе да личим

Све ово на прошлост личи...

На концу конца
Кафански и више нич'и

ЕХО

Све ме сколило
Опколило
Миљковићу

Издаје нада
На крају дана
Радичевићу

Тихо и потајно
Све сам испио
Ујевићу

Доврших и ја
Тестамент
Дучићу

Ето ме да одморим
Јакшићу

08.5.2007. године

БЕЗИМЕН

Твоје име нико
Не смије рећи
Ти си онај, који и јеси

Послат си од Бога
На провиђење...
О теби се не прича
Ћутање о теби говори
Свако се за те
Господу моли...

Твоје име не смије
Нико рећи.!

Мај, 2002. године

НЕЈАСНО

После свих
Несрећа
Нејасно ми
Оста
Је ли живота
И невоља доста?

Кроз времена
На зов смрти
Остаје нејасно
Ко смо, шта смо
И да ли бејасмо??

28.8.2006. године

„Кад погледам (у) себе, видим да је крај
бескраја скривен у мени“

РОЂЕНДАН

На извору у крику
Живота,
Нејасна је небеска
Голгота

НА РИЈЕЦИ ЈАНЦИНГ ЈАНГ

На ријеци Јанцинг Јанг
У граду Чон Чингу
Ево ме Господе,
У чудном миру

Са мношћу ноћас
Балканска браћа
С' Божијим сновима
Све ми се враћа

Прошлост дозивам
Са ријеке Јанг...
О Боже како је
Свемир овдје благ

Бистар, окупан,
У ријеци Јанцинг Јанг...

У Кини, 2006. године

ФАЗА

Кад помислиш да нас више нема
И звијезда са неба је пала...
Опет ће мо као дјеца мала
Васкрснути у свитању дана.

Пратиће нас небеске звијезде
Крајоликом земаљскије стаза
Људски живот бесмртност је вјечна
А смрт само у њему је ФАЗА

Кад помислиш да те више нема...

Јануар, 2007. године

КЛИЦА

Живот нас је опјанио

Ја пијаним своје

Пјесме...

Опјанио и сам себе

Опјанио сва сванућа,

Путевима до беспућа

Опјанило и вријеме

Пијано нам ниче сјеме

Са Голготе и беспућа

ПОРУКА

Нејасна;
Пјесма,
Вријеме,
Људско бреме

Цвркути птица,
Лет лептира
Нејасна
Тишина,
Што не да мира

Нејасна звијезда,
Кад сије
Станиште људско,
Сунце, што грије...

Нејасни облаци
Мутне кише
Остављам нејасно
И ништа више

9.10.2006. године

НА ТИЈЕН МЕНУ

Априла, 2004.године

Зборим стихове својој браћи
На тргу небеског мира
На Тијен Мену у Пекингу
Шопенова ми музика свира...

Изговарам стихове
За јуче, данас, сутра
С' трга небеског мира
Овоземаљске поруке шаљем
Поспалој браћи у вијековима

Шопенова музика свира...

УМ

Откуд ноћас
С анђелима својим
У космосу несхватљиве
Моћи

Што сам, ко сам
Кад ум се помрачи
Нит' сам пош'о
Нити могу доћи...
У космосу несхватљиве
Моћи

ТРАЈНОСТ

Нисам те животе
Живио олако...
Све сам ожалио
И све оплак'о

Искину срце
И душу мучки...
Порука Александра
„Издржи тата !
Издржи хајдучки“

Ево награда,
Од Бога дара !
Сина Александра
Анђела чувара !

ЈУЧЕ

И ово данас
Зваће се јуче
Пролазности...
Мене мисли муче
Зваће се јуче
Јуче
И само јуче

ПИТАЊЕ

Догорјесмо, ево, к'о свијеће
На уснама вјечито питање
Да л' нам тужним и одвећ уморним
Надолази небеско свитање?

Ми стојимо! Све грђе и грђе
Убија нас ваше милосрђе...
Вјечно траје питање питања
Свићу ли нам небеска свитања...?

ТАЈНА

Ја имам тајну неречену брату
Омчу невоље о своме врату

Ја имам рану натопљену соли
У болу бола она ме не боли

Ја имам радост у бескрају краја
То је вјечна срећа мога
посртаја

КРОЗ ВИЈЕКОВЕ

Све су пјесме испјеване
У смирају овог вијека
Остала је само једна
„загонетка за човјека“

Никад нико неће моћи
Испјевати ове риме
Никад нико неће моћи
Досегнути до истине.

СЈЕЋАШ ЛИ СЕ

Сјећаш ли се, куко за душманима
Оне ноћи, тамне ноћи попут бола...
Стријеле сред чела из невиђела,
Сјећаш ли се, куко за душманима.

Сјећаш ли се оне ноћи,
Кад се није могло проћи,
Могло доћи, на капије историје...

Сјећаш ли се, куко за душманима...

Господње, 1995. године

ПОЈАМ

Појам тјера мисли моје
На највише ума коте
Те површи маште сјајне
Да би са њих мисли моје
Досегнуле људске тајне

Појам неће мрачних сила
Нит' природних предрасуда
Појам хоће објашњења...
Тјера мисли на Голготу
И побједу тих врлина

ТАМО

Тамо гдје се сламају људске судбине
Гдје лапе људски разуми,
Гдје машта исчезава
И своју причу вријеме завршава
Тамо је почетак и крај свега
Овоземаљског

Тамо су пороци људске судбине
Тамо је срећа на несрећи рођена
Тамо је мис'о на мисли створена
Тамо је колијевка новог живљења

Тамо су се почеци изгубили у крајевима
Тамо су крајеви у почецима
Тамо је увијек ТАМ(Н)О

21. ВИЈЕК

У времену невремена
Тебе нема, мене нема
Ничег нема

У времену невремена
Свијета нема,
Нит' ђавола црног нема...

У времену невремена
Свемогућег Бога нема,
А свијећа догорјева...

У времену невремена
Нити зоре, нит' смираја, ничег нема...

У времену невремена
За човјека овог вијека, ништа нова,
А свијећа догорјева.

Истина је само што душа проснева;
Пољубац је сусрет највећи на свету.

Јован Дучић: „Пјесма жени“

СЈЕЋАЊЕ

Да ли се сјетиш некад овог града
Помислиш ли на мене икада
И „Десетку“, „Палму“, „Код Чоле“...
Ја сам поново на мјесту наших састанака
О, како сјећања несносно боле

Чујем да си у европској метрополи
Родила кћерку, стекла мужа...
Теби се сва љепота пружа
А моја надања, мисли осећања
Сва су клонула...
У граду који си са мношћом тако вољела

Причала си ми често дуге приче
Уз тиху музику ресторана „Лава“
Тјерала да ти говори стихове
Моја уморна, пијана глава

Рекла си да сам добар...
И да ме много волиш
Да ћеш се удати за богаташа
Како би могла на мене да трошиш

Вољели смо се чудно
На Принциповом мосту,
Док пада вече свјеже
Шапутах ти стихове Петрова Ноге
„За овај град ме само пркос веже“ ...

Возила си ме својим голфом
И кроз црвено до „Бристола“
Ево га посматрам, изгорио је
Као и моја душа од бола...

Питала си тихо волим ли жену
Сина љепотана, на кога личи...
У заносном трену, пољупцима својим
Правио сам често крај досадној причи

Видим, сада нема ни тебе ни града
У деветом Дантеовом кругу
О, зар вољет нећу више никада
Ни град, ни тебе, нит иједну другу...

Деведесет четврта, болна сјећања
Призори страшни, о, како бих плако
Због све љепоте за коју се чини
Као да је нисам никада ни тако

*У Сарајеву, на Грбавици,
маја мјесеца 1994.*

РИЈЕЧ

Мисли ми силазе низбрдицом
Пресушене вене крвотока
Суза ми одбјегла с' уморног ока
Ријечи извиру из дубока
Вољена моја...

Ријечи ове с подножја дубина
Сузе одбјегле са уморног ока
Пресушене вене...
Жртве су моје и дио мене
Дјевојко моја

Навали мисли одољет не могу
Муче ме као изгнаника
Хоће да одам тајну душевних боја
Љепото моја

Рећи ћу истину до изнемоглости
Одаћу сва пријатељства
Доста ми је по себи
Бјекства, бјекства...
Бјекства

ОПРОСТ

Толико сам стар да бих био млад
За моју старост криво је вријеме
Опрости ми ако једног дана
Умјесто времена прокунем тебе

ПРИЈАТЕЉУ ИЗ САРАЈЕВА

Пријатељу мој из младости ране
Јеси ли заљубљен к'о у оне дане
За Љиљаном својом болујеш ли сада?

Пријатељу мој из кафане „САН“
Свиће ли још увјек тмуран тешки дан?

Је ли чаша лозе наша непопита?
Пријатељу стари ко за мене пита
Да ли пјесник Дијак улицама скита...

Чека ли „Паркуша“ на јутарње пиће?
Идеш ли са „двојком“ још у Пофалиће?
Свраћаш ли у Бристол „још на једно пиће...“?

Пријатељу мој из нашега града
Уморан, ево, долазим ти сада
На једну чашу горких успомена
Пријатељу стари лијепих времена.

ЉУБАВ

Вољела је вино, пјесме
И хладне ноћне кише

Вољела је мене, Сарајево
И никог више

Вољела је...

СУНОВРАТ

Ид' од мене
Нек' те други схвате...
Поклони њима све што је срећа
Остави мени моје суноврате

Остави мени невоље и патње...
Јер Ти си сретна, теби је то страно
Остави мени, остави молим те
Остави мени моје
Суноврате

ТЕБИ СА СЛОВОМ „С“

Име је твоје

Словом, словом имена мога

Започето...

Све сам ти рек'о

Опрости ми, ето

Име је твоје

Име за мене свето

НИСИ..!

Ти ниси
Као она
Она је нешто
Величанственије

Она је у мени
Нешто болније
Ти ниси као она

НЕМОЈ

Немој ме звати више
Другој се пјесма пише
И немој никад звати
Нејасно...?
Схвати, схвати...

„ПЈЕСМА НАД ПЈЕСМАМА“

Ни пјесма није пјесма
И ријечи губе своју снагу
Ти си „пјесма над пјесмама“
У мени, док те гледам нагу

Прича је свака сувишно нешто
Покрети нагли страшна губљена,
За тебе су само роман истине
Временски нијема дуга љубљења

Прича о себи није прича...
Животну патњу не гледај цијелу
Старења нема, превазиђено је
Вријеме је стало у твоме тијелу

УВОЈАК ПЛАВИ

О, кад те видим љепото жено
Мени се страшно врти у глави
Поклони неком запето тијело
Ја само желим увојак плави.

ЈЕЛЕНИ

О, Јелена, прољеће њепоте
Сновиђење звјезданог сјаја
О, Јелена, њепото Голготе
Поезијо вјечног битисања

О, Јелена, странпутице моја
Посртају животног ми пута
Ој, Јелена, дуго чудних боја...
Пјесник, Јело, још увијек лута.

Ако икад тугу схватиш
Или тужна будеш била
Сјетићеш се оних тајни
Што си велом и то
Црним...
Заборава, обавила !

ПРЕД СОБОМ

Ево ме, Сњежана, послије педесет љета
С проређеном косом бијелом
К'о привиђење с онога свијета
Гробу корачам мртвим тијелом

Ништа већ није ново, за прошлост моју,
Сњежана драга,
Остаће само мртво слово
Што га исписа једна снага

Нека ти боре моје кажу
Прошлост и тугу косе бијеле
Оне, Сњежана, неће да лажу
Оне су причу времена сплеле

ЉЕПОТА

Иконског лика, анђеоских очи
Немирна љепотице, слична Клеопатри
Ако ти поклоним душу и срце
Хоће ли моћи ико да ме схвати?

Како ће наивни пјесник
Себи да објасни
Тај чудан спектар најљепших боја
Како признати самоме себи
Да га отрова љепота твоја.

СУСПРЕТ

Јуче те сретох,
Можда за мене одвећ касно
Оте се уздах, најљепша жено!
Слободан, смион, одвише гласно

Нећу ти рећи ништа ново
И кад бих шта рек'о
Јелена драга
Остаће само ова пјесма
И нека иде све до врага.

ЖЕНИ

Све си снове запалила
И чекања моја мртва,
Покренула у орбити
Моју тугу, моја хтјења
Све зароби у надања
Да ћеш на трен моја бити

У мени је твој лик љупки
Запалио снове свете,
Дао мисли у прогонство
Па сад само теби лете...

Зато буди њежна мало
Клеопатро жено света
Не дозволи да ти моје
Аморово осјећање
У твом срцу не засмета

Ако икад тугу схватиш,
Или тужна будеш била
Сјетићеш се оних тајни
Што си велом и то црним
Забошава обавила...

И ова пјесма с подножја дубина
Сузе одбјегле с уморног ока,
Пресушене вене,
Жртве су моје и дио мене
Вољена моја....

ПЈЕСМА

Уморан сам, љепото моја
Због тебе ћу умријети прије смрти
Ожиљке душе вријеме ће затрти

Догорјевам као свијећа
У сумраку прољетног дана
Нико ме више спомињат' неће
Остаје пјесма теби недопјевана...

СУСПРЕТ

Волио би' те
Опет срести
На крилима
Идућег лета

На твојем лицу
Видјети осмјех
У свитањима
Како цвјета

Волио би' те
Опет срести
На путевима
Једног' лета...

ЕПИТАФ ДУЧИЋУ

Путов'о си славом у животу
Ломио си вријеме у лету
Дарујући женама љепоту
Отишо си рано другом свијету

МАРИЈИ

И кад од живота
Ништа не оста

И кад' се каже
Да је доста

И сунце више
Да не сија

Ипак!
Свитањем стиже
Једна Марија

СОНЕТ НЕПРЕБОЛУ

A

СЛУТЊА

Црне мисли
По бијелом папиру
Црна рука биљежи
И брише

Црне мисли
Скамењено срце
Црну слутњу
Црна душа пише

НЕ/РОЂЕНОМ!

Ноћас бришем
Њихова имена
Записана „шифром“
Пријатеља

Сахрањујем
Заблуде живота
И имена лажних
Пријатеља

Нема никог ноћас
Поред мене
Само усуд и мајчине
Сјене...

Све је варка и све брзо
Мине
Чувај нам се не/рођени
Сине

24.6.2008. године

Сачекај ме
У небеском своду
Стижем сине,
Већ у мимоходу

Нећемо се растајати више
Сво земаљско
У мени се брише

Сачекај ме
У небеском своду...

На Михољдан, Господње, 2007. године

???

Нејасно ми
У младости раној

Нејасно ми
У зрелости дана

Нејасно ми...
Ево остарио
Питање је
Да ли сам и био

СИНУ АЛЕКСАНДРУ И ЊИМА ДВОЈИЦИ

2005.ГОДИНА

I

Три љепоте,
Три пупољка,
Три цвијета,

Година, 2005.

II

Три јаблана,
Три свијеће,
Три душе,
Свевишњем лете

4. јуни 2005.

III

Овоземаљски,
Кратак растанак,
Одлазе први
Александар, Бојан, Петар...

Праскозорје, 4. јуни

IV

Три анђела
Са Звездаре,
Три цвијета...
Аутокоманда – Београд
Година, 2005.

*На Новом градском гробљу
у Београду, 5.6.2005.*

Је су ли те анђели
Позвали
У свануће прољетнога
Дана
Је су ли те позвали анђели
Прије мене и мог вјечног сана...

АЛЕКСАНДРУ

И кад ме живот
Ошинуо мучки
Не пустих јаук
Дочеках хајдучки

Удари сине,
Удари ме мукло
Нисам посрн'о
Нисам зајаук'о

Тугом си ме Боже
Болно ошинуо!
Ја сам се и тада
Мушки усправио

Пркосим патњи
Која дуго траје
Презиро си Сале
Људске посртаје

Живот ме овај
Ошину мучки
Посрнуо нисам
Поскочих хајдучки

*На Новом градском гробљу у Београду,
4. јуни 2007.године*

МИЛАДИНУ ВАСКОВИЋУ – ЦАРУ
(инжињеру из Војковића)

Звоно са Вељина
Звони
Тишину гробну
Пара
На гробљу Црквине
Новорођени Миладин
Спава

Упокојени Миладин
На Црквини
Испраћа дане нове
Чујеш ли Царе ?
Како с Вељина
За тебе звона
Звоне

Црквена звона
Звоне
Настић му кандило
Служи...
У цркви на Вељинама
Цару се помен
Држи

Спавај Миладине – Царе !

Господње, 2008.године

ДУШКУ ТРИФУНОВИЋУ

Ево те Дуле
На сред Стражилова
Процвјетали цвијете
Града Сарајева

Судбина је твоја
Твоје Стражилово
Дозва те Бранко
У своје „коло“

Теби се Душко,
Нова пјесма пјева
Оцвјетали божуре
На сред Сарајева

Одмарај Дуле
У Бранковом колу
У Божијем миру
На свом Стражилову

П.С.:

На дан сахране Великог пјесника

У ДУБИНИ НОЋИ

Пред замагљеном свијести
Тишина, никога нема,
Анђела, нема,
Ни Жар птице...

У самртничком муку
Отварају се само врата
Унајмљене ми гробнице

ВАПАЈ

Стигао си с' анђелима
Тихо
У свануће небескога
Трена...

На свом кратком, земаљском
Путу
Пратила те Свевишњега
Сјена

Овај живот поносно си
Прош'о
И враћаш се с' анђелима
Својим
Баш онако као што си
Дош'о

Опрости Александре !
Вапајима мојим...

Александру, на Божић, 2006. године

ПРОЧИТАЈ УПИТНИК ???

С' мога гроба

Вама што мислите

Да вас има...

Читај упитник

Пролазниче...!

Поруку вјечну

Свима???!

ОН ТО ЗНА

Кад годишња доба прођу

Кад ми тешки дани дођу

Он то зна

Кад душа заболи

И суза ко ријека потече

И кад се дан претвори у вече

Он то зна

И кад палим свијеће

За покој мртвих душа

И кад ме смрт вреба и куша

Он то зна

Сину Александру, 23. јануар 2006. године

УСКРСНУЋЕ

Зовите ми оца Вујадина
И његова оба мила сина...
Страшно ми се стегнуло
У души!

Донесите двије литре
Вина
С винограда Светог Василија
Ускрснућу Александра сина!

Принесите Тврдошкога вина
Позовите оца Вујадина
Страшно ми се стегнуло
У души!

*Под Острогом,
Господње, 2006.*

ПРИЛИКЕ

НЕЈАСНА СУ

„Кола на истоку...“

НЕЈАСНА ЈЕ

„Птица ластавица, од светиње
од Јерузалима...“

НЕЈАСНО ЈЕ

„Небо кад постиди...“

Рафелло,

Нејасан са сликом,

Поглед ока пред Божијим ликом...

НЕЈАСНЕ СУ

„Земаљске мијене,
прадједовско посијано сјеме...“?

НЕЈАСНО ЈЕ

„У јасном поретку,
пут повратка од
себе ка претку...“

НЕЈАСНО ЈЕ

„Оно што ће доћи,
нејасно је и оно
што мине...“

НЕЈАСАН СИ

Не/рођени сине...?

*Источно Сарајево,
септембар Господње 2008.године*

ТЕСТАМЕНТ

Последњи дане
У данима дана
Целату живота
И пјесничких рима...

Опоруку моју
Реци вјетровима

» • “

Све сам рек’о
Што сам имо рећи
Са чудесном вјером
У надања...

Тачку стављам
На крају, НЕЈАСНО,
Без потписа, и
Горког кајања

Симо Бозало пред дверима поезије

Симо Бозало пише песме јер мора: поезија је за њега ствар нагона. Колики су његови домети одгонетнимо од песме до песме. Није лако ни одгонетнути. Многи критичари, и највећи, падају на испиту. Јер „поетско стварање је необјашњива тајна, као тајна рађања човјека” - записао је Лорка. Некада се роди и недоношче. Ако поезија не долази природно као и дрвету лишће, боље да уопште не долази. Песма често превазилази песника, као и роман романописца. Достојевски није био велики интелектуалац, али је генијални романописец. Дело захваљујући дару, кадро је да надвиси свога творца. “Надмудрила ме је песма коју сам измислио – исповеда се Бранко Миљковић.- Па зар је чудно? Она је паметнија и племенитија од мене, јер она је песма и невиност, а ја сам човек.” Поезији се не посвећујемо, већ јој се жртвујемо, каже Жан Кокто. А Тин Ујевић: „Песников је задатак тражење. А способност великих песника – налажење.”

Симо Бозало посвећен је отачаству: он је родољубиви песник. Значи да се рве са историјом, у часу драматичном, у времену трагичном. Исход те борбе је неизвесност: покадшто песник тријумфује, а често је и побеђен. Све зависи од тога да ли служи тренутку или, кроз тренутак, вечности. Песник се као цео његов народ затекао на великој ветрометини, Како се узети изнад хаоса ? “Ко живи у светској историји, зар тај треба да се прилагоди тренутку? Ко у времену продире и гледа, само

тај је достојан да говори и пева” - тврди творац „Фауста“. Онде где историчари застају, јер више ништа не знају, појављују се песници и откривају истину. Они виде још и онда кад историчари ништа не виде. Машта песникова пробија се кроз густу вео прошлости, или га открива да би видела шта се под њим налази – додаје један Француз. Где историја ћути, проговара поезија. Кроз њу сања човечанство. Али, човечанство није апстракција. Кроз песме Сима Бозала сања српски род. Његова родољубива поезија се ослања на дела претеча: Дучића, Шантића и Ракића, а дозива се и са песмама живих савременика, херцеговачких саплеменика, као што је Рајко Петров Ного. У суровој збиљи Бозало издваја свој глас, јер његово надахнуће је изворно, нимало књишко. Мајка Грбавице изгубила два сина, то су још два Југовића. Све у тој песми истинито и трагично, херојско и поетично, у исти мах. А кад проговори о покојном сину Александру, песма као да се отима: стихови су често изврсни, али целина није. Требало је још брусити строфе да песма победи тренутак и пресели се у вечност. Животна историјска истина није успела да се ослободи стварности и пресели се, преображена, у царство поезије. Песник мора да пише дајући одушка својим набујалим осећањима; али сама спонтаност је ограничење. Ту песма није надмудрила песника. Један музичар је истакао да уметност нема отаџбине, али је уметници имају. Уметност, песничка Сима Бозала има отаџбину, као што је и он има. Није им то мана, али јесте извесно ограничење. Мало је и песника и сликара чија дела имају изразито универзалан значај. Његова поезија спада у ону

која лечи ране што их задају разум и сурова повест. Тешко би било живети без такве поезије. „Поезија не сме пропасти; јер где би тада била нада света ?” – пита се Сенгор.

Поезија је и утеха, мелем на ране; јер оно без чега поезија не може, то је живот и смрт; оно без чега живот и смрт не вреде, то је поезија. У песмама Сима Бозала шикља живот и немилосрдно је присутна смрт, која коси. Он као да испуњава закон који је дивно дефинисао Змај:

*Где је бола, где је јада,
-Песма блажи;
Где се клоне, где се пада,
-Песма снажи;
Где су људи добре ћуди,
-Песма с'ори;
Што не може друкче рећи;
-Песма збори;
Где утехе нема друге;
-Песма стиже;
А где сумња све обори;
-Песма диже.*

Човек не може бити пресрећан док год пише књигу. „О поезију, слатка утехо у тузи“! Теши се Хорације. Али, постоји и друга страна медаље: „Моја је болест да пишем књиге, и да их се стидим пошто сам их написао“ – жали се Монтескје.

Речено је да је писац човек изван закона у свим друштвима и под било којим идеолошким знаком. Он је

вечни незадовољник... Он је роб, јер уметност је љубоморна – како каже Микеланђело.- Она жели да јој човек потпуно припада.

Рат и немирни мир не могу да спрече човека у снази да има интиму, упркос несрећама на све стране. Бујан источник надахнућа Сима Бозала јесте љубав према жени.

Један Немац се усудио да тврди да још ни један песник није лепо опевао лепе очи сопствене жене. То није тачно. Сетимо се Арагонових песама посвећених баш очима Елзе Триоле; или песама Васка Попе („Очију твојих да није, не би било сунца у нашем малом стану...”); или песама супружанске љубави Драгана Колунције; или химни Александра Блока „дивној дами”, или... да не набрајамо! Симо Бозало јесте породични човек, отац породице, који синовима посвећује збирку стихова, али није тешко наслутити да он није поета посвећен супружанској љубави. Он кроз живот хода широко отворених очију, осетљив на лепоту, која га окружује и запљускује, дражи и изазива. Неке песме као да су у маниру Ракића („Сања“), друге Дучића, али су најбољи фрагменти који као да су забележени у мимоходу. Рецимо „Увојак плави“:

*О кад те видим
љепото жено
Мени се страшно
врти у глави
Поклони неком
запето тијело
Ја само желим
увојак плав.*

Тутњи рат, хуји немирни мир, али свет без лепоте и без поезије био би мртав свет. „Лепота је обећање среће“ (Стендал). Поводом неких стихова Сима Бозала о жени, као призору лепоте, рекли би смо: Била је лепа као туђа жена... Лепота, кад је најмање одевена, најбоље је одевена. Матош је говорио: „Уметност је голотиња која нема разлога за стид.“

Симо Бозало је само човек и песник, а „песник је лажљивац који увек говори истину“, као у „Тајни лепоте“ рече љубитељ парадокса Жан Кокто.

Не бих рекао да је Симо у Кантоновим водама, те да би могао следити тог строгог Учитеља, који готово да заповеда: „Ја кажем: лепо јесте симбол морално доброг“ или „Разлика између појмова лепо и добро ништавна је.“

Наш Симо Бозало није у тим метафоричним сферама. Он поезију тражи у животу, који је трагичан, пун опасности и узбуђења. Битна је Љубав која све превасходи: „а Љубав је нема“ – вели Новалис – „и само поезија може да говори у њено име.“

академик проф. др Драган Недељковић

Рецензија на пјеснички рукопис *Нејасно* Сима Бозала

Можда је доста смјело, али се мени чини да се ни једно умјетничко дјело не може до краја прочитати, ни једна слика до краја видјети нити једна музичка нумера до краја чути, па према томе ни једну лирску пјесму не можемо до краја ухватити. Познато је колико се Б. Поповић бавио анализом реда по ред Дучићеве поезије, анализа је прошла а пјесме су остале. Није случајно Змај рекао: *Док су у мени пјесме су дивне, кад их напишем стихови само.* Управо зато мислим, и често наглашавам, да пјесму не треба тумачити, пјесму треба исчитавати, треба чинити напор да се досегне оно што је пјесма, а пјесма није низање стихова, па чак и онда кад задовољи све теоретске захтјеве. Јесте, пјесма је у ријечима, у сазвучју ријечи, али је пјесма и испод тога језичког слоја.

Ја ћу овдје понудити своје читање пјесама Сима Бозала, никако тумачење, јер, понављам, пјесму не треба тумачити, наравно ако је пјесма, као што лијепој дјевојци не треба проводацка, тако ни успјелој пјесми не треба тумач. Има сигурно у нашем пјесништву и звучнијих имена од имена Сима Бозала, али нема већег (Шта је то веће и мање?) пјесничког имена. А ево зашто Симо Бозало, као француски пјесник Жак Превер, прави пјесму од обичног материјала, од ријечи које се чују у свако доба и на сваком мјесту. Могло би се говорити о утицајима, али се мени чини да је основни утицај жива народна лирска пјесма, од оног момента гдје пјесник затекне пјесму, од оног инспиративног жаришта и

исходишта, па преко транспоновања тога жаришта у подручје ријечи, до структуре пјесме, Бозало је свој на своме. Обично се каже како је пјесник нашао свој пјеснички рукопис, ја бих рекао да је тај оригинални рукопис нашао њега.

Да никада нисам упознао Сима Бозала као што сам упознао неке друге *велике пјеснике*, који ударају у једну жицу и свирају једну мелодију, мога бих мирне душе рећи да Симо Бозало исписује транскрипт свога срца, што се види по свим елементима који чине пјесму. Познато је да је, нажалост, кудикамо уносије кокодакати него јаја носити, као што то чине неки савремени пјесници. Као што је пјесма својеврсна авантура, тако је и свако читање (Намјерно кажем читање а не тумачење) је авантура у тајанствени свијет пјесништва.

Познат је чувени Андрићев *Имагинарни разговор са Гојом*, гдје је уствари наш нобеловац изнио своју поетику, која се састоји у крајњој економичности употребе ријечи, тако да је ријечима тијесно а мислима и асоцијацијама широко, е што је овај захтјев боље проведен уопште у умјетности то је умјетност на вишем нивоу. Одмах треба рећи да Бозало не пише херметичку поезију, не затвара своју пјесму у тијесни круг често неразумљивих метафора, код Бозала је све јасно, то су, уствари, пјесме медаљони, јер се види да је пјесник предано радио на својим пјесмама, да их је брусио, догонио, одстрањивао онај шут, који иначе прати свако умјетничко дјело. Јесте, пјесник пристаје на језик свакодневнице, пристаје и остаје у том језику, али

често нарушава ту језичку структуру иновацијским спреговима.

Љубав је у средишту овог пјесништва: љубав према конкретној жени, љубав према настрадалом сину и љубав према завичају и завичајцима, и пјесник то своје стање духа претаче у лирску пјесму потпуно оригинално. Нису то пјесме за једнократну употребу, јер и ако пјесник прави метафору на ужем плану, своју интимну метафору, више је него јасно да та метафора има опште значење, преноси асоцијацију на шири план, јесте патња је индивидуална, али је истовремено и колективна (*Кроз вијекове, Суноврат, Пјеснику, Подпалубље,*) Симо Бозало није пјесник који има циљ и идеју унијети споља у поетску грађу, он је више асоцијативац који, као магму, држи у агрегатном стању своју пјесму, вртећи је у значинским честицама гасовитог стања своје интимае. Пјесник у своме канцоњеру доказује и показује не само очараност и зачараност него и даровитост и обдареност. Зна да продужи трајање ријечи. Мислим да је О. Давичо рекао: *Ти узми све дај мени суноврате.* Лирско је пјесништво врста дневника, неко је рекао како пјесник пјева увијек само једну пјесму: *О животе, животињо, живота ми, живота ме кошта.* У овим кратким пјесмама пјесник је свој на своме, у својој инспирацији и у својој транскрипцији, и управо у оваквим пјесмама пјесник прави рез, као бритвом, у животу, па ако се ту нађе кап крви на лишћу, то је она сублимација пјесме. Рве се пјесник у животу са животом, пркоси томе животу али не поустаје: *Кад се на харфи мисли угасе све жице ја*

се срећи спремам плунути у лице... Или: Све сам реко што сам имо рећи са чудесном вјером у надања...

Наравно, пјесници су у фрагментима, у фрагментима је и Лаза Костић и Змај, и многи, многи други, али ако пјесник напише само једну пјесму која ће наживјети њега и његово вријеме слободно се може рећи да није узалуд живио и пјевао. Наравно, није случајно кад говоримо о савременом пјеснику што нас асоцијације вуку пјесницима који су живјели и стварали прије њега, на кога би пјесник личио ако не на свога сапатника? Кроз Бозалове пјесме се провлачи танка нит крхкости и пролазности живота, што даје још једну димензију овом пјесништву. Наравно, у једној рецензији није могуће назначити све елементе који једно пјесништво чине пјесништвом, у сваком случају Симо Бозало је пјесник који има своје мјесто у нашем пјесништву, ја сам сигуран да ће ово пјесништво наћи свој пут до читаоца и да му није потребно никакво тумачење, и никакав превод јер суза је суза на свим језицима свијета. Ово је пјесништво искрено и чисто, чисто од свих помодних утицаја, и искрено до бола. И управо зато препоручујем издавачу овај рукопис за објављивање.

*И. Сарајево, 25.10.2008.
Мр Душан Зуроваи, проф.*

Биљешка о писцу

Људи живе своје животописе а животописи, опет, исписују књиге, јер нема књижевног дјела у коме писац не стоји тврдо и као да нема књиге која није обојена бојом срца, дакле, као што је писац у својим књигама тако су и његове књиге у његовом

животу.

Обично се каже да понеки људи измишљају своје биографије, Симо Бозало нема потребу за тим, зашто да измишља своје село Влахоље код Калиновика, своје босоног дјетињство, своју школу, учитеља или крхку учитељицу, зашто да измишља оне зимске сњегове и сувомразице и оне љетње врућине и челопечине.

Зашто да измишља она росна јутра у која је улазио поспан и бос. Није потребно да измишља и све те православне празнике, свечана одијела, жуту дуњу на полици, ни оне орлове који шестаре изнад његовог краја, по врховима херцеговачких планина. Значи није потребно да измишља зле зиме и гладне године. Убјеђен сам да уопште није потребно писати биографију писца, она је у његовом дјелу, па било да то дјело говори о тамној или свијетлој страни живота.

Али, ипак, ево неколико чињеница , које су ко зна колико пута записиване и преписиване почевши од Књиге рођених, па редом:

Симо Бозало, рођен је, како пјесник рече, у оно стијење гдје јунаци поштење цијене, у православној кући 16.2.1951. године, у Калиновику, као најмлађе шесто дијете од оца Вујадина и мајке Божане.

Одрастао је на Загорју, у окриљу планина: Трескавице, Зеленгоре и Лелије, вјечитих љепотица кршне Херцеговине.

Правне науке и филозофију студирао је у Сарајеву и Бања Луци. Магистрирао и докторирао на Универзитету у Новом Саду. Живио је у Сарајеву све до 1992. године, када је због трагичног рата морао напустити град.

Од раних дана пише поезију. Објављивао је у разним књижевним часописима и листовима.

Прву књигу поезије СУНОВРАТИ објавио је у издању СРНЕ 1996. године.

Другу књигу НЕКАДА НЕКОМ објавио је 2004. године. Збирка Некада неком је пјесниково исповједање. То је судбина свију пјесника, који морају мученички проћи кроз живот.

Његова трећа књига НЕЈАСНО у издању МАТИЧНЕ БИБЛИОТЕКЕ ИСТОЧНО САРАЈЕВО је путоказ у доласку, препознавању и повратку са овоземаљског битисања, „његова вјечна борба духа са материјом“ и „његова вјечна борба његове мисли са његовом ријечи“.

Члан је Удружења књижевника Републике Српске. Одликован је Орденом Његоша II реда, Аутор

публикација КАДРОВИ У ЈАВНОЈ УПРАВИ и
ДИПЛОМАТИЈА И ДИПЛОМАТСКИ ПРОТОКОЛ у
издању СВЕТ КЊИГЕ, Београд, 2007. и 2009. године.

Живи, ради и пише у Источном Сарајеву.

Милош Спајић

САДРЖАЈ

У име предговора	3
*	7
*	8
Потпалубље	9
*	10
Епитаф српским витезовима.....	11
Манито вријеме.....	12
Себи из далека	14
На концу-конца.....	15
„Он“?	16
Амнезија.....	17
*	19
Странпутица.....	20
Прилог уз пјесму „Ево не постојим“	21
Ево не постојим	22
Пјеснику	23
*	24
*	25
Лако	26
Мостар	27
Стид.....	28
Одлазак.....	29
Плот.....	30
Велимиру Вељи Милошевићу	31
Пријатељу.....	33
Сарајевско сјећање.....	34
Дучићу	35
Тајкуни	36

Поглед.....	37
Загорје.....	38
Епитаф.....	39
Херцеговино.....	40
Некада неком.....	41
Ј...а.....	42
Испочетка.....	43
Вир.....	44
Крај.....	45
Ехо.....	46
Безимен.....	47
Нејасно.....	48
Рођендан.....	51
На ријеци Јанцинг Јанг.....	52
Фаза.....	53
Клица.....	54
Порука.....	55
На Тијен Мену.....	56
Ум.....	57
Трајност.....	58
Јуче.....	59
Питање.....	60
Тајна.....	61
Кроз вијекове.....	62
Сјећаш ли се.....	63
Појам.....	64
Тамо.....	65
21. вијек.....	66
Сјећање.....	69
Ријеч.....	72

Опрост	73
Пријатељу из Сарајева	74
Љубав	75
Суноврат	76
Теби са словом „С“	77
Ниси..!.....	78
Немој.....	79
„Пјесма над пјесмама“	80
Увојак плави.....	81
Јелени	82
*	83
Пред собом	84
Љепота.....	85
Сусрет	86
Жени	87
Пјесма	89
Сусрет	90
Епитаф Дучићу	91
Марији	92

Сонет непреболу

Слутња	97
Не/рођеном.....	98
*	99
???	100
Сину Александру и њима двојици	101
*	103
Александру	104
Миладину Васковићу-Цару	106
Душку Трифуновићу	108

У дубини ноћи	109
Вапај	110
Прочитај упитник???	111
Он то зна	112
Ускрснуће.....	113
Прилике.....	114
Тестамент	116
» . “	117
Рецензије	118
Биљешка о писцу.....	127

Симо Бозало
НЕЈАСНО

Матична библиотека
Источно Сарајево

За издавача
Љиљана Кнежевић

Уредник
Милан Нинковић

Рецензенти
Драган Недељковић
Душан Зуровац

Ликовно-графичка обрада
Зоран Танић

Штампа
ГРАФОМАРК
Лакташи

Тираж
500

ISBN 978-99955-39-11-5

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

821.163.41-1

БОЗАЛО, Симо

Нејасно / Симо Бозало. – Источно Сарајево :
Матична библиотека, 2009 (Лакташи : Графомарк).
– 133 стр. ; 21 цм

Тираж 500. – Биљешка о писцу: стр. 127-129.

ISBN 978-99955-39-11-5

COBISS.BH-ID 907800